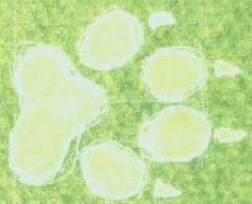




Varg På







Ville Veier...



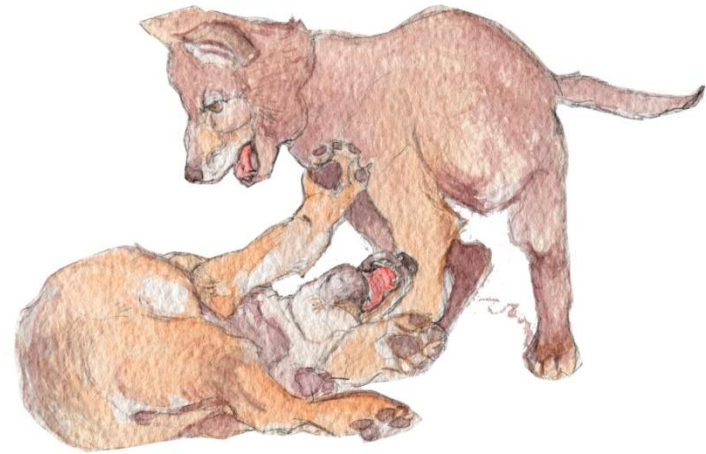
Varg på ville veier
av
Linda Ann Rusten

Langt inne i den store skogen, godt skjult i en sørvendt bakkehelling, lå hiet der Varg og søsknene hans ble født denne våren. En bekk brøyter seg lett og sprudlende gjennom skogbunnen.



Inne i den mørke hula vokser ungene seg
stadig større på moras næringsrike melk.





Så endelig en dag med milde og gode vinder, tar valpene turen ut av hulen for aller første gang. Til å begynne med blir de nye omgivelsene utforsket med stor forsiktighet, men det tar ikke lang tid før de begynner å kjenne seg modigere. Snart tumler de sammen i vilter lek på valpers vis...



Her var så mye rart... så mye som måtte
undersøkes nærmere...





Ulveparet passer godt på de tre valpene sine. I den store skogen lurder mange farer og selv om ulvefar er både sliten og søvnig etter nattens jakt, lar han tålmodig de små klatre på ham og nappe ham i pelsen med sylkvasse melketenner.





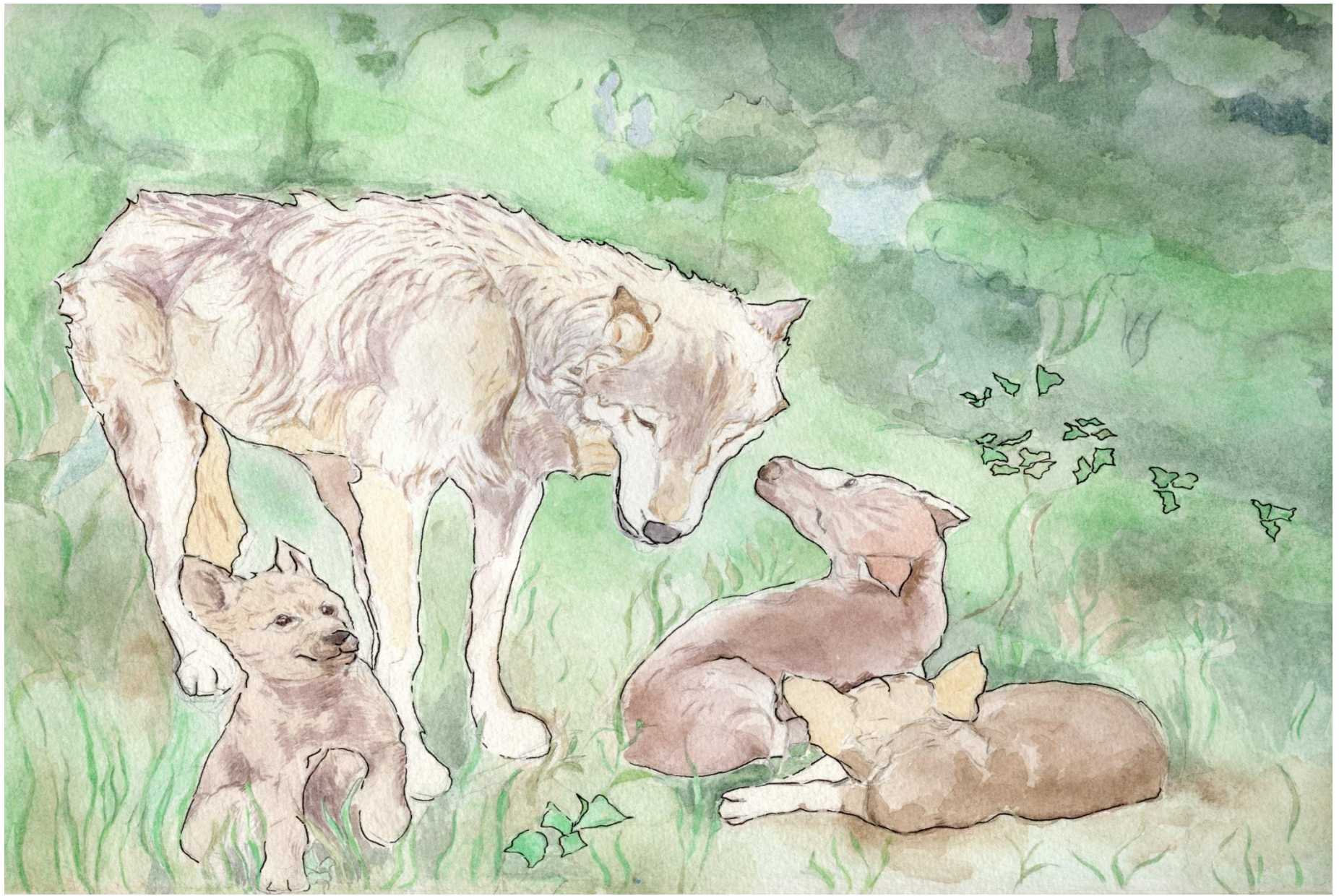
I grålysningen flytter
ulveparet valpene til et
høydedrag ikke langt unna
det gamle hiet.

Over plassen sprer ei
gammel furu greinene sine
og gir skygge og ly.

Valpene finner seg fort til
rette på det nye stedet, de
leker, spiser og sover
som de pleier.



Sola har såvidt lagt seg gyllen og mett til ro på ås-kammen i vest da ulveparet som vanlig drar på jakt for å skaffe mat til flokken. Før mora forlater valpene tar hun seg til å kjefte med dype, snerrrende lyder - det er som om hun vil be dem holde seg i ro, vokte seg for fare...



Men en av valpene, Varg, syntes den milde sønnavinden bar med seg ekstra mange spennende og nye lukter denne sommerdagen.....





Det hadde regnet og gress og blader sto tunge av duggdråper som kveldssola kunne speile seg i.

Det våte gresset kilte deilig på Vargs snute.

Det er da han oppdager det, først bare som en rask skygge i øyekroken og så en søtlig eim av noe levende...

Like ved satt en liten skogmus og skottet forsiktig mot ham. Men da ulven ville nærme seg, piler det lille dyret avgårde det forteste de små bena kunne bære den for å komme seg i sikkerhet.



Varg fulgte etter. Snart hit, snart
dit.....over stokk og stein bar det....

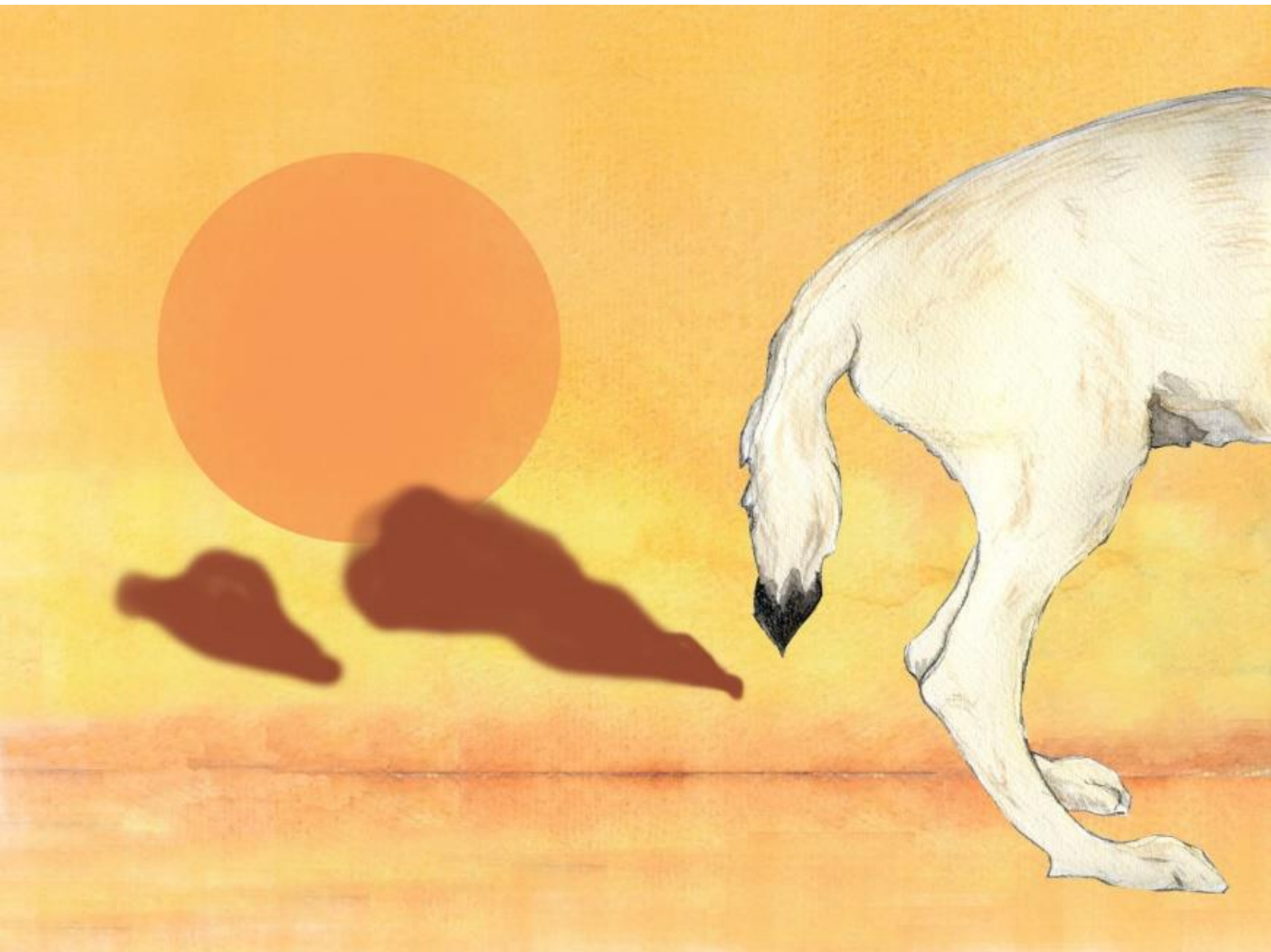
Langt inn i den

store skogen.....



Varg mister snart musa av syne og blir stående og snuse i nærheten av en morken, gammel trestubbe. Nå kan han høre en svak, men tydelig (i alle fall for ulveører) pipelyd nede fra bakken.

Han spisser ørene, legger hodet på skakke og lytter oppmerksomt. Deretter tar han til å grave ivrig med frampotene i den myke jorda så den skvetter til alle kanter! I de mørke jordgangene holder en hel musefamilie til.



Snart piler de rundt i alle himmelretninger uten å vite hvordan de skal verge seg mot det plutselige overfallet.

Det Varg ikke vet er at en annen og langt mer erfaren jeger sitter helt stille i et høyreist tre like ved og følger nøye med på alle ulvens bevegelser...



Den store rovfuglen liker ikke den plagsomme inntrengeren som forstyrrer jakten. Selv har hun sultne små som venter på henne i reiret.





Men høsehauken er ikke den eneste som irriterer seg over ulvens nærvær. Og i samme øyeblikk som hun går til angrep, setter en rasende gnager tennene i den brysomme ulvesnuten.



Varg kjenner en isende smerte i snuten
og vindkastet fra kraftige vingeslag, så
faller han...



Han blir liggende helt urørlig en god stund.
Nå er han virkelig redd.

Sola glir langsomt ned og kaster lange og mørke skygger bak de skogdekte åsene.
Fuglesangen har for lengst stilnet av...
Først nå merker Varg hvor inderlig trett og sulten han er... Dessuten har han ingen anelse om hvor han er. Eller de andre ulvene.
Flokken.



Kveldskulden kryper inn under gråbeinspelsen og han begynner å skjelve.

Uten flokkens beskyttelse kan han lett bli et bytte for større rovdyr som vil spore seg fram til ham - kjenne lukten av redd ulvevalp på lang vei.



Etter en god stund våger han seg allikevel fram fra skjulestedet og mens månen kaster sine kalde, bleke stråler ned mot den lille ulven, blir Vargs forsiktige klynk til en skingrende klagesang i den månelyste natten.

Endelig som svar på ulvens prøvende uling, bryter et ulvekor gjennom nattens stillhet. Sangen begynner i en lav tone for så å stige og bli høy og klar. Den sørgmodige og vakre lyden får Vargs ulvehjerte til å hoppe og danse av glede.



Gjensynsgleden ulvene imellom er stor og snart ligger valpene tett samlet under det store, gamle treets greiner igjen. Varg har grådig spist seg mett på halvfordøyd kjøtt som foreldrene hadde gulpet opp til ham og de andre valpene. Han jamrer seg svakt i søvne: Det verker fremdeles i snuten, men bittet er ikke særlig dypt, snart vil såret gro og bare etterlate et arr på snuten.

Og mens natten
langsomt blekner
og blir til dag, er
det
ingenting som kan
lokke Varg bort
fra flokkens
trygghet.





Men vinden som rasler svakt i det gamle treets greiner, visker forsiktig om nye eventyr...



slutt

